

Alt har Krav paa en rolig og lidenskabsløst Overtøelse. (Hør! Hør!) Naar man vil nærveredegjøre sig de Forhold, hvorunder Befolkningen paa St. Croix for Diebliffet er stillet, saa kan det ikke miskjendes, at den staaer ontrent saaledes, som man kommer til at staa ligeoverfor en ved uforudsete Naturbegivenheder foraarjaget stor Ulykke. Man staaer omtrent her som overfor en saadan Ulykke, som fremkaldes ved et mægtigt Jordbævel eller ved en voldsom Oversvømmelse — Forhold, under hvilke overordentlige Forholdsregler kunne blive retsfærdiggjorte, ja blive uundgaaelige. For 20 Aar siden have vi hos os haft en Kalamitet, der i visse Retninger frembyde Sammenligningspunkter, jeg tænker naturligvis paa de Forhold, som opstode ved den daværende Pengekrise. Forhold, som ere mig i levende Erindring, og hvor man med Tilfidsættelse af de sædvanlige økonomiske Negler anfaa sig forpligtet til en hurtig Indgriben, en Indgriben, der hvilede paa ganske andre Synspunkter end den, der under sædvanlige Forhold vilde kunne gjøre sig gjældende. De vestindiske Forhold ligge os jo langt fjernere, og vi — navnlig da vi Landssthingsmænd — have endnu ikke haft Leilighed til en saadan Granfning af de fremkomne Oplysninger, at vi kunne have dannet os nogen bestemt Mening end sige føle os opfordrede til alt nu at udtale nogen som helst bestemt Anskuelse om denne eller hin enkelte Foranstaltnings Nødvendighed, men vi kunne beridne vor Rebebonhed til en velvillig Overtøelse af Sagen. Og vi kunne sige os selv een Ting, og det er, at, imedens En og Anden vel overhovedet under Dagens Arbejder eller Dagens Forhandlinger stundom kan være lidt for tilbøielig til at glemme, at der meget snart kommer en Østertid, der dømmet roligere og koldere om, hvad der er foregaaet, saa staa vi ved dette Spørgsmaal overfor en Samtid, som strax rolig og koldt vil dømmen om den Maade, hvorpaa den danske Rigsdag og det danske Folk vil behandle dette Spørgsmaal (Hør! Hør!). Det er umiskjendeligt, at, medens vi i mange andre Sager saa at sige kunne leve et stille og ubemærket Liv — om det just altid er til vor Lykke, skal jeg lade være usagt — saa er der her et Forhold, om hvilket det med Sikkerhed tør siges, at der udenfor Danmark er mange Samtidige, der som Vidner og Dømmere ville være opmærksomme paa den Sags Gang, som nu foreligger til Forhandling i Rigsdagen. Derfor tror jeg at turde sige, at, er der nogen Sag, der ikke egner sig til at benyttes som Middel til parlamentariske Kraftprøver, saa er det denne Sag. (Stærke Hør!).

Carstensen: Det ærede Medlem, som nu atte sig, udtalte, at Sagen angaaende de vestin-

diske Der er af dem, som Samtiden vil benytte til at bedømme vor hele Færd og Optræden her i Landet. Denne Ytring leder mig til at fremkomme med et Par Bemærkninger, Bemærkninger, som kun udgaa fra mig selv som Personlighed og ikke som Ordfører for nogen Gruppe her i Thinget. Naar jeg tager Ordet, er det, fordi jeg ved at færdes ikke alene paa vore, men ogsaa paa Andres Kolonier har faaet en Opfattelse af Møderlandets Forhold til Kolonierne, som jeg ikke godt kan fravige. Vel ere Kolonierne stillede lidt anderledes end Møderlandets øvrige Provindser derved, at Kolonierne — som man har set — ere blevene rømmede, kort efter at de vare blevene anlagte, og derved, at de ere blevene folgte til andre Magter; men saa længe som der ikke har været taget nogen Beslutning i denne Retning, have Kolonierne bestandig — saa vidt Historiens Vidnesbyrd har kunnet oplyse i det Mindste mig — været behandlede som et Led af Møderlandet. Hvad vi ville gjøre imod vore Kolonier, maa vi ogsaa kunne gjøre imod os selv, og hvad vi ikke kunne gjøre imod Møderlandet, imod os selv, maa vi heller ikke gjøre imod vore Kolonier. Det fremgaaer ogsaa tydelig nok af alle de Sædvaner, hvorigjennem Folketretten har udviklet sig, at vi stille akkurat de samme Fordringer til vore Kolonier som til os selv i vort Samvæsen med andre Nationer. Vi taale ikke noget Brud paa Neutralitetsretten i vore Kolonier, lige saa lidt som vi taale det herhjemme. Naar de Herrer blot ville erindre sig de nyeste Begivenheder og se tilbage til den sidste europæiske Krig, saa ville de indrømme, at selv de mindste Staters Kolonier ere blevene respekterede af de kæmpende Nationer, idet det nemlig er en fastslaaet Regel i Folketretten, at den Krænkelse, som tilføies et Lands Territorium i Kolonierne, tillægges samme Betydning, som om denne Krænkelse var tilføiet Landets Territorium i Møderlandet, — altsaa gjentager jeg: hvad vi ikke kunne gjøre overfor os selv, kunne vi heller ikke gjøre overfor vore Kolonier. Dette siger jeg kun til Hjælpelse af de Betænkkeligheder, som kunne reise sig med Hensyn til, hvorledes man skal optræde overfor de vestindiske Der; vel kan man sige, at Befolkningen der ikke taler vort Sprog; men det er ikke Sproget, som her gjør Udslaget. Det er derimod det mangeaarige Vaand, som har knyttet Vestindien til Møderlandet, et Vaand, som til sine Læder ogsaa har paalagt Vestindien væsentlige Byrder, idet Kolonierne, som de Herrer jo ville erindre, vare i engelsk Besiddelse fra 1807—1814 og i den Tid vare affaarne fra deres vigtigste Handelsforbindelser. Man kan rigtignok sige, at hvad andre Folk gjøre med deres Kolonier, behøve vi ikke at efterligne saa nøie, hvad andre Folk have Naad til at gjøre, have vi ikke Naad til, — men en Ting paaistaar jeg, at man altid maa have Naad til, nemlig at værne om sit gode Navn og Rygte. Det ærede Medlem